

УПРАВЛІННЯ КУЛЬТУРИ ПОЛТАВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ
ЦЕНТР ОХОРОНИ ТА ДОСЛІДЖЕННЯ ПАМ'ЯТОК АРХЕОЛОГІЇ УПРАВЛІННЯ КУЛЬТУРИ
ПОЛТАВСЬКОЇ ОБЛДЕРЖАДМІНІСТРАЦІЇ
ПОЛТАВСЬКИЙ КРАЄЗНАВЧИЙ МУЗЕЙ

**ЗВІД
ПАМ'ЯТОК ІСТОРІЇ ТА КУЛЬТУРИ
УКРАЇНИ:
ПОЛТАВСЬКА ОБЛАСТЬ**

Диканський район

Полтава
ТОВ «АСМІ»
2011

УДК 908(477.53)
ББК 63.3(4Укр-4Пол)-7
3-43

***Друкується за рішенням Вченої ради Полтавського краєзнавчого музею.
Протокол № 7 від 14 вересня 2011 р.***

Головна редакційна колегія:

Волошин Ю.В., доктор історичних наук, Полтавський національний педагогічний університет ім. В.Г. Короленка;

Киридон А.М., доктор історичних наук, Київський міжнародний університет;

Кривошея В.В., доктор історичних наук, заступник директора Українського інституту національної пам'яті;

Мокляк В.О., заступник директора з наукової роботи Полтавського краєзнавчого музею;

Супрун Т.Ю., учений секретар Полтавського краєзнавчого музею, заслужений працівник культури України;

Супруненко О.Б., кандидат історичних наук, заслужений працівник культури України;

Титаренко В.П., доктор історичних наук, Полтавський національний педагогічний університет ім. В.Г. Короленка;

Титова О.М., кандидат історичних наук, директор Центру пам'яткознавства НАН України і УТОПІК;

Фасій Г.І., начальник управління культури Полтавської облдержадміністрації;

Фесик К.Б., директор Полтавського краєзнавчого музею, заслужений працівник культури України;

Якименко М.А., доктор історичних наук, професор, Полтавська державна аграрна академія.

Упорядкування, підготовка до друку В.О. Мокляка

При передруку, чи іншому використанні матеріалів, посилання на джерело обов'язкове.

***Відповідальність за достовірність наведених фактів,
правильність цитування несуть автори статей.***

Автори статей: В.А. Андрієць, В.М. Бака, Т.А. Бобровський, С.І. Бочарова, П.Я. Гавриш, Я.М. Городницька, О.П. Єрмак, А.Г. Заїка, О.І. Калашник, С.В. Калашник, І.М. Кулатова, О.С. Лимар, К.М. Мироненко, В.О. Мокляк, А.М. Наговіцина, В.А. Павленко, Г.М. Ротар, О.А. Скирда, В.П. Скорик, Р.А. Стеблій, О.Б. Супруненко, А.І. Тимошук, О.М. Ткаченко, О.В. Халимон, Н.Ф. Шаповал, В.В. Шерстюк, А.Л. Щербань.

Звід пам'яток історії та культури України: Полтавська область.

3-43 Диканський район [Текст] = Register of Monuments of History and Culture of Ukraine: Poltava Region. Dikanka district/ [упорядн., наук. ред. В.О. Мокляк]; автори статей: В.А. Андрієць, В.М. Бака, Т.А. Бобровський та ін. – Полтава: ТОВ «АСМІ», 2011. – 360 с., іл.

ISBN 978-966-182-176-6

Пропоноване увазі читача видання продовжує серію публікацій матеріалів до «Зводу пам'яток історії та культури України», що знаходяться на території Полтавської області. Даний випуск присвячений пам'яткам природи, археології, історії, архітектури та техніки, що розташовані на території Диканського району Полтавської області.

УДК 908(477.53)

ББК 63.3(4Укр-4Пол)-7

© Полтавський краєзнавчий музей, 2011.

© Автори статей, 2011

© В.А. Андрієць, В.О. Мокляк, М.О. Радченка,

В.В. Шерстюка, О.Б. Супруненко, ілюстрації, 2011

© ТОВ «АСМІ», оформлення, 2011

ISBN 978-966-182-176-6

Джерела: Карта: в 1 дюйме 3 версты. Ряд XXIII. Лист 12. Губ. Полтавской / Исправлено по рекогносцировке 1869 г. Железные дороги нанесены по съемке 1887 г. Исправлено в октябре 1922 г. – [Москва]: Картокадастровый Отдел Корп. Военн. Топографов, Советская, 9 (быв. Б. Полянка), печатано в феврале 1923 г. // НА ЦОДПА. – Ф. 7 к/м. – Спр. 15. – Арк. 8; Шерстюк В.В., Супруненко О.Б., Мироненко К.М. Звіт про археологічні обстеження території Диканського району з підготовки археологічної частини тому «Зводу пам'яток історії та культури» по Полтавській області у 2004 р. – Полтава, 2005 // НА ІА НАНУ; НА ЦОДПА. – Ф.е. – Спр. 430. – Арк. 47. – Рис. 3:41; 62; Шишаки. М-36-81. М 1:100 000. – Киев: Военно-топографическая фабрика, 1992.

В.В. Шерстюк

238. Пам'ятний знак жертвам Голодомору 1932–1933 рр. (іст.)

Розташований на початку кладовища.

Встановлений у 2007 р. в пам'ять жителів села, які померли під час Голодомору 1932 – 1933 рр.

Загальна кількість похованих невідома.

Джерела та література: НА ПКМ. Спр. № 09-953.

О.С. Лимар

Стасі, с., Стасівська сільська рада

239. Археологічний комплекс Стасі I, ур. Вергузівка (Вали): городище, селище (скіфський час, VII-IV ст. до н.е.), місцезнаходження (черняхівська куль-

тура), селище, рештки садиби (остання третина XVII – 2-га пол. XVIII ст.) (археол.)

Археологічний комплекс біля с. Стасі розташований на його північно-східній околиці, і складається з городища, передгороддя, чотирьох селищ, розташованих навколо укріпленого майданчика.

Уперше про наявність решток укріплень у колишньому парку поміщиці Кондратьєвої на початку XX ст. сповіщав В.Г. Ляскоронський, який, оглянувши їх, уклав перший опис, хоча й не подав культурно-хронологічної атрибуції пам'ятки. Крім того, ним були відзначені й «насипи незрозумілого призначення», що розташовувалися на території саду. Можна вважати, що дослідник помітив відкриті пізніше зольні насипи городища.

Надалі пам'ятка обстежувалася І.І. Ляпушкіним 1940 р. та Г.Т. Ковпаненко 1953 р. Щоправда, дослідники називали залишки археологічного комплексу селищем скіфського часу («на місці колишнього маєтку Кондратьєвої»). Можливо, курганным могильником біля селища, що фігурує у результатах розвідок обох дослідників, є саме рештки валів, що на даний час дійсно збереглися як ряд курганоподібних насипів значних розмірів. Свідчить про це і вказане І.І. Ляпушкіним його розміщення «безпосередньо біля селища». До речі, він же зазначав й існування на території городища в 1940 р. колгоспних споруд.

Пам'ятка як поселення також значиться в «Короткому списку археологічних пам'яток УРСР» 1966 р. На картах колгоспних угідь 1971 р. вали городища показані як 3 насипи курганів, як три кургани біля села рештки укріплень фортеці фігурують і у статистичних зведеннях Г.О. Сидоренко 1982 р.

О.Б. Супруненко, готуючи до друку репринтне видання праці В.Г. Ляско-

ронського, в коментарях 1996 р. на- вів аргументи щодо наявності у Ста- сях укріплення скіфського часу. А вже 1999 р., під час розвідок за участю І.М. Кулатової, О.Б. Супруненко та А.В. Гейка, остаточно встановлено, що на північно-східній околиці села дійсно розташовані залишки великого горо- дища скіфської доби та кілька селищ. Обстеження авторів 2004 р. дозволили уточнити окремі особливості укріплень і сприяли поповненню колекції знахі- док з пам'ятки.

1. Городище знаходиться на північ- но-східній околиці села, в ур. Вергу- зівка (Вали), за 0,80 км від молочно- товарної ферми села і в 0,50 км на захід від с. Слинків Яр Стасівської сільської ради.

Займає основу видовженого майже у широтному напрямку останцевого відрог правого корінного берега, за- гальною довжиною 1,90 км, з пологими схилами, розташованими на схід, пів- денний схід і південь, які розкинулися між двома розгалуженими зволожени- ми ярами (в них знаходиться заплавна (низинна) забудова сс. Стасі і Слинків Яр).

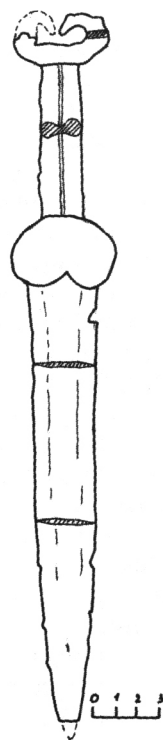
Рештки укріплень розміщуються в ур. Вали, на території колишньо- го саду землевласниці Кондратьєвої. Укріплена лінія, у вигляді валу і рову, з напільного боку перетинає вузький пе-

решийок відрог, – у напрямку з північного сходу на південний захід, на відстані 220 м. Краще збереглася північно-східна ді- лянка укріплень (до польової дороги), довжиною 135 м. Вал городища, висотою 3,2 – 4,3 м від напільного рівня сучас- ної денної поверхні, має май- же підтрикутний (видовжено- трапецієподібний) перетин, із закругленою вершиною. Його поверхня задернована. В осно- ві ширина валу складає 6,5 – 9,0 м, місцями – 12,0 м; ширина

його по верху – не перевищує 1,5 – 2,0 м; крутизна схилів досягає 45 – 50°. Ще В.Г. Ляскоронським на плані відзна- чено 6 «курганоподібних» підвищень у масиві валу, що утворилися внаслідок прокладання через нього польових до- ріг XVII – поч. XX ст. На сьогодні таких підвищень залишилося 5.

Південно-західна смуга решток валу (від неї В.Г. Ляскорон- ський у 1901 р. побачив 3 підвищення) вже част- ково знівельована. Вона збереглася у вигляді ре- шток оплилого валопо- дібного насипу, висотою близько 1,50 м.

З напільного північ- но-західного боку валу споруджено рів. Його ширина не перевищує 9 – 13 м, частіше – 6 – 8 м. Глибина рову сягає 1,5 – 2,0 м, залишаючи сліди оплиlostі та прокладан- ня доріг. Рів прослідко- вується майже вздовж усієї смуги укріплень, тільки з південного за- ходу він значно заора- ніший, переходячи біля схилу відрог у новітній ярок. Форма рову у пере-

тині – коритоподібна. Крутизна схилів рову – 20 – 30°. Ширина на рівні дна – 2,0 – 3,0 м.

Рів і вал перетнуті грейдовою, зі щебеневим покриттям, дорогою. Перед смугою укріплень, з північно-східного боку, відзначене природне підвищення відрогу, з перепадом висот у 1,30 – 2,50 м, де практично відсутні культурні залишки будь-яких епох.

Південно-західна частина укріплень пролягає у межах сільської та дачної забудови. Під крайньою північно-східною ділянкою валу розташовується одна із садиб. До речі, на цій ділянці вал перекритий сільським кладовищем XIX ст., рештки якого були пошкоджені в ході прокладання дороги.

Відділений смугою укріплень майданчик городища, п'ятикутної в плані форми, розміром 400 x 700 м, панує над навколишніми пониженнями ярів. Його висота над рівнем заплави становить 80 – 84 м, абсолютні відмітки висот у Балтійській системі вимірювань лежать у межах 167,9 – 170,1 м. Площа майданчика, що перевищує 28 га, має нахил на схід, південний схід та південний захід. Перепад висот складає близько 4 м. Максимальне підвищення відзначене за валами у північно-східній частині майданчика. Вершини інших підвищень зайняті зольниками.

Найбільше попелище розташоване у північно-східній частині майданчика і має висоту 1,3 м, при діаметрі понад 50 м. Іще один високий зольник знаходиться за 30 – 35 м на південний схід від попереднього. Він здіймається майже на 1,00 м і має діаметр 30 м. За ним – третій, значно менших, але досить значних розмірів (висота – 0,40 м, діаметр – до 20 м). Розвідками 1999 р. на городищі виявлені ще 2 зольних насипи.

У південній частині городища прокладена дорога. З південно-східного боку майданчика помітні рештки опли-

лої смуги валу і рову, найкраще збережені з північного боку. Тут висота валу не перевищує 1,0 м, ширина в основі – 7 – 8 м. Щодо рову, то його рештки ледве помітні за заглибиною в 0,3 – 0,4 м, шириною 8 – 10 м. Більша частина площі майданчика городища використовується під городи.

У другій чверті I тис. н.е. територія городища певним чином використовувалася населенням черняхівської культури пізньоримської доби, що засвідчують окремі знахідки уламків гончарного посуду із шерехатою поверхнею.

2. Передгороддя. З південного сходу вузький перешийок з'єднує майданчик городища з черговим розораним розширенням відрогу, зверненим до ріки. Тут, за 0,10 – 0,12 км на південний схід від решток оборонної лінії, простежується заорана лінія укріплень передгороддя, що паралельною смугою, довжиною в 0,1 км, перетинає перешийок. Висота валоподібного підвищення складає 0,3 – 0,6 м, його ширина – 1,5 – 2,0 м. Форма перетину валу – у вигляді низького сегмента. З південно-східного напільного боку помітні сліди заглиблення рову.

Друга лінія укріплень відділяла пониження майданчика і південний відріг відрогу з ним від основного масиву останцеподібного утворення.

3-6. Селища. Відріг з пониженням і крутими схилами, що лежить на 1,5 – 6,0 м нижче майданчика городища, був зайнятий селищем I. У плані він має підтрикутну форму, з абсолютними висотами 164,2 та 157,9 м. З півдня – пошкоджений спорудами і кар'єром колишньої цегельні. Розміри видовженого у меридіональному напрямку відрогу становлять – 200 – 230 x 400 м, площа, з урахуванням знищеної кар'єром ділянки, – близько 6 га. Тут відзначені рештки трьох розораних попелищ, висотою 0,3 – 0,4 м та діаметром 10 – 16 м. Ділянка селища, як і ряд інших на-

вколо городища, до кінця 2008 р. була задернованою.

Ще одне селище II знаходиться на плато східного відгалуження відрогу, перед лінією валів, зі сходу. Воно займає його західну частину, розміщуючись на найвищій ділянці плато відрогу, висотою близько 80 м від рівня заплави (абсолютні позначки – 161,8 – 163,1 м від рівня Балтійського моря). Селище займає площу підтрикутої в плані форми (300 x 350 м), що становить близько 10 га, від якої тягнеться шлейф поодиноких знахідок подрібненої кераміки, уламків обмазки, кісток тварин від господарської зони цього поселення (площа 200 x 250 м – до 5 га). У відслоненнях та урвищах відрогу помітні культурні нашарування потужністю 0,4 – 0,6 м, у т.ч. досліджена господарська яма зі знахідками V ст. до н.е. У північно-західній частині поселення розташовані два зольники висотою 0,25 – 0,40 м і діаметром 18 – 25 м.

На північ від відрогу, на якому розміщене городище, майже під прямим кутом, простягається ще один відділений ярмом відріг в ур. Кобила, де також відзначені знахідки матеріалів пізньоскіфського часу, вірогідно – рештки селища III. На захід від городища виявлені також сліди селища IV скіфського часу, розташованого вздовж схилу невеликого розораного відрогу, що знаходиться на південно-східній околиці села, на шляху до ур. Вергузівка. Площа двох останніх поселень ще не встановлена.

Знахідки. З майданчика городища походить представницька колекція знахідок VII – поч. III ст. до н.е. В її складі найчисленніші – уламки ліпних кухонних горщиків банкоподібних, профільованих та слабо профільованих типів. Останні дві групи посудин прикрашалися пальцевими вдавненнями і проколами під зрізом вінець або по наліпному валуку, інколи – додатково вкривалися по верху насічками.

Серед уламків столового чорнолискованого посуду та його зразків із заглаженою поверхнею є верхні частини мисок, переважно із потовщеним, загнутим до середини краєм. Вони орнаментувалися наколами, нанесеними з внутрішнього боку, а також кулястими і пружковими наліпами – із зовнішнього. Діаметри деяких із мисок досягали 38 – 46 см. Представлені й уламки стінок і масивних ручок чорнолискованих черпаків, прикрашених врізним геометричним візерунком, інкрустованих білою пастою. Є фрагменти вінець корчаг від високих слабо профільованих посудин, із майже вертикальним вінцем, край яких відігнутий назовні. Виявлені й уламки ліпних глеків.

До числа керамічних виробів належать гральні фішки-кружечки, неправильних округлих форм, що виточені зі стінок ліпних горщиків і мисок, пряслиця, масивні важки до ткацького верстата, в т.ч. з чорною лискованою поверхнею. З виробів із каменю та кістки виявлені пісковикові розтирачі, уламки тарелей та зернотерок, абразивів, кістяні накладки до заклепкових ножів. Досить цікавою знахідкою є підвіска з мушлі морського молюска ряду гребінцевих, що має у верхній частині отвір для підвішування.

Приблизно з округи комплексу походить залізний кинджал з антеноподібним навершям із невеликими волотами та ниркоподібним перехрестям, загальною довжиною 33,5 см, що датується другою половиною VI ст. до н.е. (зберігається у приватній збірці).

У цілому, знахідки представляють типовий набір старожитностей лісостепової культури Поворскля скіфського часу.

На картах колгоспних угідь 1971 р. вали городища показані як 3 насипи курганів. На генштабівській карті 1992 р. масштабом 1:100 000 вал також фігурує як насип кургану відносною ви-

сотою 2 м. Значно більше інформації надає картографічна основа 1954 р.: збережений вал городища позначений як два насипи курганів, один із яких мав відносну висоту 2,0 м, на південний схід містяться позначки трьох зольників городища (два з відсносною висотою 1,0 та 1,3 м), на південь, в районі СТФ – насип з висотою 3,0 м, походження якого наразі нез'ясоване (рештки валу?). Окрім того, на північний захід від городища, в сучасних межах села, на цій же картографічній основі значаться ще два кургани, у т.ч. з висотою 1,4 м, що може бути не локалізованим на сьогодні курганним могильником.

7. Залишки економії – маєтку Г.С. Герцика та В.В.Кочубея, знаходяться за 0,50 км на південний схід від околиці села, в ур. Вергузівка, і в 0,7 км на захід від с. Слиньків Яр Стасівської сільської ради, у південно-східній частині майданчика городища скіфського часу, а рештки садиби – за 0,7 км на схід – південний схід, на східному краю території селища II археологічного комплексу скіфської епохи.

Місце розташування одного з маєтків відоме, за свідченнями джерел та згадками в літературі, з поч. XX ст. Зокрема, залишився текст універсалу гетьмана І.Скоропадського, де вказано: «... пана Василя Кочубея, знатного товарища войскового, до услуг войсковых способного и заохочаючи его до оныхъ, надаемъ ему в подданское владение село Стасовце, в полку Полтавскомъ zostающее, прежде село в области Григория Герцика...». Відомо, що після смерті полковника маєток відійшов, разом із селом Стасівцями, до його сина – Семени Васильовича Кочубея (1725 – 1779), який був генеральним обозним в уряді гетьмана Кирила Розумовського.

Місце розташування маєтку Василя Васильовича Кочубея – полтавського полковника першої третини XVIII ст. вперше описане В.Г. Ляскоронським,

який оглядав у 1901 р. в Стасях парк поміщиці Кондратьєвої. Рештки маєтку локалізовані 1999 р., під час розвідки за участю І.М. Кулатової, О.Б. Супруненка та А.В. Гейка.

Сліди економії виявлені на рештках валу і поряд зі східною смугою укріплень городища, на краю видовженого майже у широтному напрямку останцеподібного відрог правого корінного берега р. Ворскли. Знахідки фрагментів гончарного посуду і кахлів останньої третини XVII – XVIII ст., шматки гутного скла і віконниць, залягають на розораній площі майданчика і валу в 1,5 га (100 x 150 м), витягнутій з північного сходу на південний захід.

Залишки фундаментів кам'яниці (мурованої житлової будівлі) розташовані на схід від городища, біля північного краю відрог правого корінного берега, поряд із селищем II скіфського часу. Вони знаходяться неподалік від насипів відвалів колишнього кар'єру, поряд із абсолютною позначкою «160,2 м». Площа садиби, вірогідно, становила близько 40 x 50 м, розміри будинку, позначеного розвалом цегли XVIII ст., – оконтурювали ділянку близько 7 x 14 м. Посеред дворища простежений заплилий просів колодязя, діаметром до 2 м. Виявлені знахідки (фрагменти скляних віконниць та кахлів), монети належать до сер. XVIII ст.

Колекції з обстежень окремих частин комплексу зберігаються в наукових фондах Ленінградського відділення ІА РАН (1940 р.), Інституту археології НАН України (1953 р.), фондах Історико-культурного заповідника «Більськ» (1999 і 2004 рр.), приватних збірках (кинджал).

Комплекс пам'яток Стасівського городища – єдиного відомого укріпленого поселення скіфської доби на території Диканського району порівняно доброго стану збереження – є найпівденнішою відомою на сьогодні пам'яткою поши-

рення оборонного будівництва місцевого лісостепового населення у басейні Ворскли скіфського часу доби раннього залізного віку. А залишки розташування маєтку і решток кам'яниці – досить рідкісний факт збереження конкретної локалізованої території з місцем проживання відомої історичної особи козацької епохи.

Археологічний комплекс включений Наказом управління культури Полтавської ОДА № 299 від 20 вересня 2010 р. до Списку щойновиявлених об'єктів археології Полтавської області.

Джерела та література: Х-41-65-А-а. М 1:25 000 / Главное управление геодезии и картографии ГГК СССР. Съёмка 1954 г. 13-Х-65 г.; План землекористування Полтавської птахофабрики Диканського району Полтавської обл. УРСР. Масштаб 1:25 000. 1971 р. // НА ЦОДПА. – Ф. 7 к/м. – Спр. 52. – Арк. 14; Диканька. М-36-82. М 1:100 000. – Киев: Военно-топографическая фабрика, 1992; Супруненко О.Б., Гейко А.В., Коваленко О.В., Кулатова І.М., Мироненко К.М., Сапегін С.В. Звіт про археологічні розвідки по трасі проходження конденсатороводу Більськ – Головні споруди «Солоха» – УСК «Селещина» на території Диканського, Зінківського, Котелевського, Машівського та Полтавського районів Полтавської області в 1999 р. // НА ІА НАНУ. – Ф.е. – 1999/68*б; НА ЦОДПА. – Ф.е. – Спр. 231. – Арк. 32 – 37; Супруненко О.Б., Гейко А.В., Кулатова І.М. Городище скіфського часу в с. Стасі у Середньому Поворсклі (Диканський р-н Полтавської обл.). – Полтава, 2000 // НА ЦОДПА. – Ф.е. – Спр. 222. – 11 арк.; Титенко Г.Т. Отчет о работе Ворсклинского отряда Средне-Днепровской экспедиции ИА АН УССР за 1953 г. (выписки). – Київ, 1954. – // НА ЦОДПА. – Ф.е. – Спр. 1. – Арк. 14; Шерстюк В.В., Супруненко О.Б., Мироненко К.М. Звіт про археологічні обстеження території Диканського району з підготовки археологічної частини тому «Зводу пам'яток історії та культури» по Полтавській області у 2004 р. // НА ІА НАНУ; НА ЦОДПА. – Ф.е. – Спр. 430. – Арк. 31 – 36. – Рис. 2:21; 32-41; Археологічні пам'ятки Української РСР (короткий список). – Київ.: Наук. думка, 1966. – С. 268; Білоусько О.А., Супруненко

О.Б. Давня історія Полтавщини (XX тисячоліття до н.е. – V століття): Підручник. – Полтава: Оріяна, 2004. – С. 142; Ковпаненко Г.Т. Племена скіфського часу на Ворсклі. – Київ.: Наук. думка, 1967. – С. 15. – Рис. 1:38; Ляпушкин И.И. Археологические памятники эпохи железа в бассейне среднего течения р. Ворсклы (гор. Полтава – с. Бельск) // КСИИМК им. Н.Я. Марра. – Москва-Ленинград, 1947. – С. 124. – Рис. 52:7; 53:10; Ляпушкин И.И. Днепровское Лесостепное Левобережье в эпоху железа (Археологические разыскания о времени заселения Левобережья славянами) // МИА. – Москва-Ленинград: Изд-во АН СССР, 1961. – № 104. – С. 135. – № 107; Ляскоронский В.Г. Городища, курганы и длинные (змиевые) валы по течению рр. Псла и Ворсклы // Тр. XIII Археологического съезда. – Москва: изд. Москов. археол. общ-ва, 1907. – Т. I. – С. 185 – 186. – Рис. 39; Ляскоронский Василий. Городища, курганы и догги (змиеві) вали за течією рр. Псла і Ворскли. – Вид. 2-е репр., доп. / Підг. до друку, коментарі, доповнення Супруненко О.Б. – Полтава: Археологія, 1995. – С. 33 – 34, 51; Модзалевский Е.Л. Малороссийский родословник. – Киев, 1910. – Т. II. – С. 529; Сидоренко Г.О., Махно Є.В., Телегін Д.Я. Довідник з археології України: Полтавська область. – Київ.: Наук. думка, 1982. – С. 48; Супруненко О.Б. Стасівське городище скіфських часів // Полтавський вісник. – 1994. – 27 серпня. – С. 5; Супруненко О.Б., Гейко А.В., Кулатова І.М. Городище скіфського часу в с. Стасі у Середньому Поворсклі (попереднє повідомлення) // АЛЛУ. – Полтава: Археологія, 1999. – № 2 (6). – С. 14 – 18; Шерстюк В.В. Меч з округи Стасівського городища на Ворсклі // АЛЛУ. – Полтава: Археологія, 2005. – № 1 – 2 (17 – 18). – С. 94; Шерстюк В.В., Супруненко О.Б., Мироненко К.М. Розвідки в Диканському районі на Полтавщині // Археологічні дослідження в Україні 2004 – 2005 рр. – Київ-Запоріжжя: Дике поле, 2006. – Вип. 8. – С. 54 – 55.

І.М. Кулатова, О.Б. Супруненко,
В.В. Шерстюк

240. Курганний могильник І (археол.)

Знаходиться на розорюваному незначному підвищенні плато, за 1,30 км на захід від схилу корінного бере-

Наукове видання

Упорядник – **МОКЛЯК** Володимир Олександрович

**ЗВІД ПАМ'ЯТОК ІСТОРІЇ ТА КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ:
ПОЛТАВСЬКА ОБЛАСТЬ**

Диканський район

Відповідальні за випуск: В.О. Мокляк, Т.Ю. Супрун, К.Б. Фесик,
Комп'ютерна верстка – В.В. Радченко
Англійський текст – М.Г. Кондратенко

Підписано до друку 15.11.2011 р.
Формат паперу 70×100/16.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 29,3. Тираж 400 пр. Зам. № 4266.

Видавець і виготовлювач ТОВ «АСМІ».
36011, м. Полтава, вул. В. Міщенко, 2.
Тел./факс: (0532) 56-55-29.

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
серія ДК №3357 від 25.12.2008 р.